

Hẹn Một Mùa Mưa

Dạ Lý

Quê tôi luôn có hai mùa mưa nắng. Khi còn bé, với ánh mắt tuổi thơ, tôi chỉ biết nhìn mùa mưa, mùa nắng qua những sở thích giản dị, thích thú với những điều có trong tầm tay của ngày ấy. Những cơn giông mùa hè, xạc xào khóm cúc vàng trước ban công nhà, bầu trời đang nắng gắt, cái nắng nóng như lửa từ trên mái thiếp rơi xuống, bất chợt lộp độp vài tiếng mưa, ánh sáng chìm dần thành một màu tối, rồi ào ạt tiếng mưa rơi xối xả xuống mái thiết, mái tôn ... Những buổi trưa hè như thế, một mình lúc còn bé ở nhà trên tầng lầu, tôi thường hay sợ, không phải vì sợ bóng tối mà vì tiếng mưa nặng hạt - tưởng chừng sẽ lũng mái nóc nhà.

Đạo ấy, ngôi nhà tôi chưa được xây cất thêm, chỉ là ngôi nhà sàn đơn sơ, cũng như tôi chỉ có vốn vẹn vài món đồ chơi. Ngày mưa dai dẳng, chơi mãi với những thứ ấy cũng chán, không được chạy qua nhà hàng xóm chơi với đứa bạn thân, cuối cùng tôi thường lên lầu, ở ngoài sau lầu có một gian ban công nhỏ, nơi đó có vài chậu cá lia thia, cả bảy màu, của anh tôi nuôi đựng trong chậu nhỏ bằng sành - trong đó còn có bèo và lăng quăng. Không có anh tôi, lúc đó muốn xem cá phải cúi đầu sát vào chậu, tìm chúng núp dưới lớp bèo, thỉnh thoảng tôi còn lấy tay vớt bèo ra để được nhìn mấy con cá cho kỹ, bàn tay nhỏ bé của tôi rượt mấy con cá bảy màu lội vòng vòng muốn khờ luôn. Tôi nhớ có ngày nghe người ta nói từ "ép cá" tôi cứ tưởng là phải lấy tay bóp cái bụng cá cho cá con thoát ra ngoài lội. Tôi nhìn con cá lia thia vừa ăn no với cái bụng căng phồng mà trong lòng muốn thử lắm, nhưng cũng may là tôi còn nhát tính cho nên đã không dám làm thử. Và nhờ vậy mà tôi chưa từng bị anh tôi néo lỗ tai.

Nhà tôi ở gần ngôi chùa Ông, trước sân chùa có một sân thể thao đánh bóng rổ, buổi chiều tôi và bạn hàng xóm hay đến đây chơi trò cút bắt. Khi mệt nhòai cả đám con nít bọn tôi ngồi lại cùng nhau kể chuyện đời xưa. Vậy đó mà có một nhóc tí, không hiểu làm sao lại biết chuyện đời Tây, kể rằng: "*ở xứ tây phương có mưa đá, những cục nước đá nhỏ từ trên trời rơi xuống đất.*" Khi đang mệt và khát nước, nghe chuyện như thế cả đám ngồi ngẩn ngơ, ước gì lúc đó có mưa đá rơi xuống trước sân chùa cho chúng tôi lượm ăn.

Có những buổi chiều của mùa mưa, chúng tôi cũng thường rủ nhau ra bãi cát vàng ở mé sông Cửu Long, nơi ấy có nhiều vũng nước mưa đọng để bắt nòng nọc, khó bắt được các con đã mọc thêm hai chân vì chúng bơi vọt nhanh hơn con chỉ có cái đuôi. Đi bắt chúng để làm gì? không làm gì cả, chỉ là một cuộc vui trẻ thơ của bọn tôi thôi. Đơn giản vậy đó mà đã mang đến những tiếng cười vang trên bãi cát vàng, ra về với bàn tay bàn chân lấm bùn đất.

Ngày mưa bong bóng cũng thú vị với tôi, cơn mưa lớn làm nước đủ ngập mặt lòng đường, tôi lấy giấy học trò xếp thành hình cái thúng, chiếc tàu rồi thả theo luồn nước mưa. Những chiếc thúng, chiếc tàu chất đầy nét hồn nhiên, thích thú, của tôi từ từ trôi theo dòng nước đi khắp ngõ hẻm, thương sao màu trắng giấy học trò, chông chênh theo nước mưa.

Tháng ngày dần trôi, niềm vui tuổi thơ ngày mưa cũng chóng qua. Hằng năm, mùa mưa vẫn về, những giọt mưa đến để rửa những hạt bụi vương trên thân cây rơi trở xuống lòng đất như một cuộc đời long đong rồi cũng trở về với cội nguồn của chúng. Mưa thấm mát mạch đất, cũng như bắt đầu thấm nỗi lòng cảm nhận của tôi về hình ảnh thực của cuộc đời dưới cơn mưa. Mưa làm cây lúa tốt tươi, và cũng chính mưa làm xóa những gánh hàng rong bên lề đường. Từ đó tôi hiểu thêm rằng, ngay cả chính thiên nhiên cũng không bao giờ công bằng.

Trên dòng đời viễn xứ...

Hình ảnh vườn mưa tuổi thơ của tôi trong ký ức vẫn mướt mà êm ái, những lúc tôi cần tìm về với nó, nó luôn ân cần chào đón tôi mà không đòi hỏi điều kiện nào, đó chính là hương vị tuyệt vời của quê hương. Càng lớn tuổi tôi lại càng khao khát, lục lọi trong tất cả ngăn tủ trí nhớ để được ném lại sự ngọt ngào của nó, và kết thúc bằng một mình tôi với tiếng cười khúc khích.

Có đôi khi, sau những tiếng cười khúc khích ấy, lòng tôi bỗng chùng lại, bởi nhớ rằng mình đã xa vắng rất nhiều mùa mưa bên gia đình và bạn bè, kể từ ngày xa quê hương tôi chưa lần nào về thăm nhà vào mùa

mưa. Lâu lắm rồi, với tôi mùa mưa của Việt Nam chỉ toàn là được đọc trên máy vi tính, qua báo chí, nghe kể qua điện thoại ...

Tôi bỗng sợ, sợ những mùa mưa sẽ nhạt nhòa trong tôi, thế là tôi muốn " hẹn một mùa mưa " với quê tôi, gia đình, bạn bè ... với tất cả điều bình thường của những ngày mưa đến, dẫu rằng đó có thể là một ngày phải xách giỏ đi chợ với lấm lem mưa bùn, để mua được con cá lóc đồng về nấu canh chua. Ôi! tôi đang mơ - mơ cuộc đời luôn tử tế với tôi, để một mùa mưa nào trong tương lai " đến hẹn lại lên " như những gì tôi đang muốn, để không bao giờ lỗi hẹn với tình quê.